

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci žalobce **T. M.**, zast. JUDr. Annou Doležalovou, advokátkou AK Praha 1, Politických vězňů 911/8, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra České republiky**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 3. 2015, čj. OAM-713/ZA-ZA05-K08-2014, **t a k t o :**

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Dne 17. 3. 2015 rozhodl správní orgán o neudělení mezinárodní ochrany žalobci, odkázal při tom na ustanovení §§ 12 – 14b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Žalobce podal včasnou blanketní žalobu, kterou posléze k výzvě soudu doplnila zástupkyně žalobce dne 15. 5. 2015. V doplnění žaloby je uvedeno, že namítá naplnění podmínek § 14a zákona o azylu, na Ukrajinu se nechce vrátit, obává se bojů a svého nástupu do armády. Na Ukrajině již mu došly dva povolávací rozkazy, on přitom v armádě nikdy nebyl, v minulosti měl odklad, bojovat nechce, nechce vidět zabíjení lidí. Za vyhýbání se vojenské službě mu však hrozí 2 – 5 let odnětí svobody, jakmile se vrátí do vlasti, dozví se o něm policie, sebrali by ho, nebo by musel narukovat, jinak by šel před soud. Žalovaný zdůvodňuje rozhodnutí pouze lokálními střety na jihovýchodě Ukrajiny, tím, že povolání k výkonu vojenské služby ještě samo o sobě není pronásledováním. K žalobcem předložené Bílé knize pak správní orgán uvedl, že od té doby se situace na Ukrajině radikálně změnila. S posouzením situace žalobce nemůže souhlasit, je přesvědčen, že nebyla dostatečně zhodnocena možnost neudělení doplňkové ochrany, neboť mu hrozí vážná újma, spočívající

v mučení nebo nelidském či ponižujícím zacházení nebo trestání ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Žalobce nenastoupil k výkonu vojenské služby, toto je na Ukrajině považováno za trestný čin, za který mu hrozí trest odnětí svobody až na pět let. Ačkoliv si správní orgán neobstaral jedinou informaci o stavu vězeňství na Ukrajině, ze zpráv ze země původu jasně vyplývá, že tamní podmínky jsou tristní. Dle informace USDOS – US Department of State – „Podmínky ve věznicích a detenčních centrech zůstávají velmi špatné, nesplňují mezinárodní standardy a vážně ohrožují zdraví vězněných osob. Přeplněnost věznic, zneužívání vězňů, špatná hygiena, nedostatek vhodného osvětlení, jídla a zdravotní péče jsou přetrvávajícími problémy“. Žalovaný se nesnažil objektivně zjistit, jaká situace panuje v ukrajinských věznicích ani v ukrajinské armádě, které se žalobce obává. V řízení v tomto směru nebyly použity dostatečně aktuální podklady, na Ukrajině je stále se zhoršující bezpečnostní situace, konflikt sice eskaluje pouze v některých oblastech země, politická situace je však napjatá v celé zemi. Velká část Ukrajiny se ve vnitřním ozbrojeném konfliktu nachází, prognóza vývoje je nejistá v celé zemi. MZ ČR varuje občany nejen před cestami do Luhanské a Doněcké oblasti, k obezřetnosti vyzývá rovněž při cestách do Charkovské, Dněpropetrovské, Záporožské, Chersonské, Mykolajivské a Oděské oblasti. Politická situace zůstává po vjezdu ruských ozbrojených sil, který odsoudilo i české MZ, dlouhodobě napjatá. Ruský prezident se během mimořádného summitu EU v Bruselu vyslovil v tom smyslu, že pokud bude chtít, zabere Kyjev za dva týdny, obě země si vzájemně vyhrožují použitím jaderných zbraní. Dodržováno není ani příměří mezi oběma stranami, hrozba další eskalace konfliktu negativně ovlivňuje všechny obyvatele Ukrajiny. Nedostatečným způsobem se žalovaný zabýval důkazem, předloženým žalobcem – Bílou knihou narušování lidských práv a principů svrchovanosti na Ukrajině od listopadu 2013 do března 2014, argumentoval změnami situace od té doby, ač sám použil zprávy ze země původu ze stejného období. Důkaz nebyl přeložen a proveden.

Žalovaný v písemném vyjádření ze dne 18. 6. 2015 nesouhlasil s obsahem žaloby, uvedl, že při svém rozhodování vzal skutečnosti, tvrzené žalobcem, v úvahu a přihlédl k nim, o situaci v zemi původu shromáždil adekvátní informace. Skutkový stav byl ve věci zjištěn dostatečně, důvody pro udělení mezinárodní ochrany shledány nebyly. Snaha vyhnout se nástupu do armády v případě žalobce nespovídá o důvodech azylově relevantních, branná povinnost je legitimní občanskou povinností ve smyslu Ženevské konvence a dalších mezinárodních úmluv. Svůj závěr správní orgán podpořil rozhodnutím Vrchního soudu v Praze čj. 6 A 508/97, v němž soud shrnul, že nediskriminační požadavek účastnit se základní vojenské služby nebo v rámci mobilizace jakéhokoliv dalšího výcviku či dokonce bojových operací směřovaný vůči bojeschopným mužům nelze vnímat jako pronásledování jednotlivců ukrajinskými státními orgány ani v případě jejich nasazení do konfliktních oblastí. K obavě z trestu za nenastoupení výkonu vojenské služby se správní orgán ve svém rozhodnutí vyjádřil adekvátním rozsahem, závěry má za plně přezkoumatelné. Z informace UNHCR ze dne 15. 1. 2015, která je součástí spisu, neplyne, že by tresty ukládané za vyhýbání se odvodu do armády nebo mobilizaci byly takového rázu, že by riziko jejich uložení mohlo vyvolávat obavy z pronásledování nebo ze skutečného nebezpečí vážnou újmu – viz str. 130 ve spise. Z obsahu plyne, že v uplynulém roce bylo poměrně často rozhodnuto o aplikaci mírnější sankce za uvedené jednání, než je uložení nepodmíněného trestu odnětí svobody, jehož se žalobce obává. Stejně tak zdroj, jehož se žalobce dovolává (viz výše – USDOS – US Department of State: Country Report on Human Rights Practices 2012 – Ukraine ze

dne 19. 4. 2013) v kapitole Prison and Center Conditions uvádí, že v případě některých pachatelů nenásilných trestných činů byly aplikovány alternativní tresty jako pokuty nebo veřejná služba. Snaha vyhnout se nástupu do armády a obava z trestu za nenastoupení výkonu vojenské služby nejsou důvody pro udělení azylu a doplňkové ochrany dle § 12 či 14a zákona o azylu, toto žalovaný vypořádal přezkoumatelným způsobem. Z pohledu mezinárodní ochrany pak žalovaný považuje za irelevantní i úsilí žalobce o legalizaci zdejšího pobytu, i s touto ekonomicky podmíněnou skutečností se vypořádal v rozhodnutí dostatečně a tento závěr rovněž koresponduje s judikaturou Nejvyššího správního soudu. Zjištěný skutkový stav nebyl pominut, bylo z něho vycházeno, nebyly však shledány ani důvody, hodné zvláštního zřetele, nebyly překročeny meze správního uvážení, zde žalovaný odkazuje na rozhodnutí NSS 5 Azs 284/2005 ze dne 24. 3. 2006, který konstatoval, že „obavy stěžovatele z trestu za neuposlechnutí povolávacího rozkazu ani skutečnost, že stěžovatel žije se svou manželkou v ČR nepostačují bez přistoupení dalších okolností hodných zvláštního zřetele k udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. Stěžovatel se nesprávně domnívá, že důvody, pro které opustil vlast, jsou ve vztahu k udělení humanitárního azylu relevantní“. Žalobce je dospělou osobou, zdravou, plně právně způsobilou, tato žalobní námitka nebyla v doplnění žaloby specifikována, správní orgán tak považuje své vyjádření za postačující a v podrobnostech odkazuje na odůvodnění rozhodnutí. Žalovaný poskytl žalobci možnost uvést, z jakého důvodu předkládá výše cit. materiál, žalobce uvedl, že Bílou knihu vydalo MZV Ruské federace s tím, že se jej týká v souvislosti s popisem situace v zemi související s používaným jazykem a dokládá, co by se s ním mohlo stát, bude-li povolán do armády. Bližší konkretizaci skutečností, které hodlá prokázat, neprovedl. Porovnání s podkladem Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva o stavu lidských práv na Ukrajině neobstojí, tato zpráva přesahuje období žalobcem předloženého materiálu a hovoří o období 21. 11. 2013 – 5. 9. 2014. V odůvodnění svého rozhodnutí pak žalovaný připomněl, že informace popisují situaci od druhé poloviny r. 2013 a byly zařazeny proto, že postihují celý vývoj, který vyústil v současnou situaci. Mezi podklady žalovaný zařadil dostatečné spektrum aktuálních informací z různých zdrojů, aby mohl své závěry opřít o spolehlivě zjištěný stav věci. Žalobce nespécifikoval v průběhu řízení žádné důvody své žádosti, které by měly souvislost s jím používaným jazykem na ukrajinském státním území, odkaz na informace o možných následcích jeho povolání do armády je formulován velmi obecně a překlad takové zprávy by byl v rozporu se zásadou procesní hospodárnosti, když o následcích i o stavu lidských práv na Ukrajině vypovídají již informace obsažené ve spise. Další materiály, obsažené ve správním spise pak pocházejí z pozdějšího data než období, sledované Bílou knihou, nelze jim tak vytýkat neaktuálnost, s ohledem na obsah sdělení žalobce v průběhu správního řízení jsou považovány žalovaným co do rozsahu i aktuálnosti za dostatečné, plně vyhovující kritériím pro opatřování podkladových informací pro rozhodnutí o mezinárodní ochraně. Při seznámení s podklady pak žalobce další důkazy nenavrhoval, prostřednictvím tlumočníka byl na takovou možnost upozorněn. Žalovaný dále vyjádřil určité pochyby o netendenčním hodnocení ukrajinské situace v žalobcem předloženém materiálu, jehož oficiálním vydavatelem je MZV Ruské federace, tedy orgán státu, který dne 22. 3. 2014 převzal vojenskou kontrolu nad Krymem, jehož forma a míra účasti na současném konfliktu se separatisty je neustále diskutována a na nějž byly v této souvislosti uvaleny sankce ze strany členských států EU. Ve vztahu k problematice posouzení předkládaných důkazních materiálů a jejich hodnocení žalovaný odkazuje na usnesení NSS čj. 7 Azs 11/2013 ze dne 4. 7. 2013. Žalobcem předloženým

materiálem se správní orgán zabýval, jeho důkazní hodnotu zvážil a ve svém rozhodnutí náležitým způsobem popsal a odůvodnil, z jakých důvodů v tomto konkrétním případě přistoupil k ponechání materiálů v původní jazykové verzi. V dalším pak správní orgán reagoval ve svém vyjádření na žalobní námitku o nedobrych podmínkách v ukrajinském vězeňství. Uvádí, že informace z anglickojazyčné zprávy (viz výše) mj. vypovídá i o problémech ukrajinského vězeňství v r. 2012, z kapitoly, věnované podmínkám ve věznicích a nápravných zařízeních lze ale zároveň zjistit, že např. změnou zákona došlo k rozšíření kompetencí veřejného parlamentního ochránce lidských práv prostřednictvím nového Národního preventivního mechanismu k potlačení mučení a špatného zacházení ve vězení, z rozsudku NSS čj. 5 Azs 22/2003 z 18. 12. 2003 pak plyne, že žalovaný stav věci zjišťuje pouze v rozsahu důvodů, žadatelem uvedených. Z výpovědi žalobce ale žádné konkrétní okolnosti, nasvědčující předpokladu, že právě v jeho případě, pokud by byl uložen nepodmíněný trest odnětí svobody, s ním bude zacházeno způsobem, naplňujícím znaky nelidského nebo ponižujícího zacházení nebo trestání, zjistit nelze. Sám výslovně popřel, že by měl v minulosti na Ukrajině problémy se státními orgány, policií, soudy či armádou a v této souvislosti tedy správní orgán odkazuje na rozhodnutí NSS čj. 7 Azs 9/2012 ze dne 12. 4. 2012, zabývající se excesy v trestním postihu, z něhož plyne, že azylově relevantním důvodem většinou nejsou ani opakované excesy při vyšetřování, nejsou-li vedeny zlovolným záměrem, či obecně tvrdá praxe orgánů trestní spravedlnosti, nedosahuje-li nelidských rozměrů, přičemž v tomto případě se NSS zabýval právě případem ukrajinských žadatelů. Žalovaný proto z uvedených důvodů setrvává na správnosti a zákonnosti svého závěru o absenci nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. K bezpečnostní situaci v zemi pak žalovaný doplňuje, že se na Ukrajině nejedná o totální konflikt, nýbrž o konflikt, probíhající na východě území a – viz rozhodnutí NSS čj. 7 Azs 265/2014 z 15. 1. 2015 - ...jeho intenzita i v dotčené oblasti výrazně kolísá..., k oblastem, zasaženým konfliktem se separatisty patří východní část země, zejména oblast Doněcká a Luhanská, zatímco žalobce pochází z oblasti Ivano-frankovské v západní části Ukrajiny. Pro případ návratu žalobcova tvrzení nedokládají přítomnost skutečného nebezpečí vážné újmy ve smyslu ust. § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Žalovaný nezpochybňuje, že na obou stranách konfliktu dochází k porušování příměří a v důsledku toho i ku ztrátám na životech, přesto považuje svůj závěr co do absence důvodů k udělení azylu či doplňkové ochrany za dostatečně odůvodněný a přezkoumatelný, námitky žalobce nejsou způsobitelné zpochybnit jeho zákonnost. Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

V replice ze dne 24. 7. 2015 pak zástupkyně žalobce uvedla, že s vyjádřením žalovaného žalobce nesouhlasí, i nadále poukazuje na tristní podmínky ukrajinských věznic, jím předložený důkaz hovoří o tom, co by se s ním mohlo stát, bude-li povolán do armády, neuznává namítanou tendenčnost podkladu.

Při jednání soudu dne 8. 2. 2016 zástupce žalobce uvedl, že se žalobce cítí ohrožen na životě, z tohoto důvodu se nechce na Ukrajinu vrátit a žádá, aby bylo vyhověno jeho návrhu na zrušení napadeného rozhodnutí správního orgánu. Náklady řízení jsou účtovány pouze z pohledu nákladů právního zastoupení žalobce, spočívajících ve 4 úkonech právní služby. Pověřená pracovnice žalovaného pak setrvala na původním návrhu, s tím, že v daném případě byly shromážděny relevantní a dostatečné podklady, a to i o bezpečnostní situaci v zemi původu žalobce, žádné známky azylově relevantního pronásledování či hrozby vážné újmy

však zjištěny nebyly. V případě žalobce se jedná o snahu legalizace zdejšího pobytu za situace, kdy již bylo rozhodnuto o jeho vyhoštění. Náhradu nákladů řízení žalovaný neúčtuje.

Ze správního spisu soud konstatoval, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 30. 12. 2014, uvedl, že je narozen 29. 7. 1990, je státním občanem Ukrajiny, ukrajinské národnosti, je rozvedený, jeho matka zemřela, otec a dcera žijí na Ukrajině, bratr v ČR. Do r. 2009 žalobce pobýval v zemi původu, od ledna 2010 pobývá v ČR, na Ukrajinu se vracel na návštěvy. V dubnu 2014 mu byl ukraden CP. Je pravoslavného vyznání, nikdy nebyl politicky organizován, má středoškolské vzdělání, pracoval jako zedník na stavbě. Do ČR přijel za prací. Důvodem pro žádost o udělení mezinárodní ochrany je to, že mu přicházejí pozvánky do armády, lidé se vracejí mrtví. V r. 2014 byl vyhoštěn na dva roky pro nelegální pobyt. V rámci pohovoru dne 21. 1. 2015 žalobce uvedl, že žil v Ivanofrankovské oblasti, v r. 2009 odjel do EU, nejdříve pobýval 2 – 3 měsíce v Polsku, pak přijel do ČR za bratrem. Po půl roce se vracel na návštěvu na Ukrajinu, naposledy v r. 2012. Bydlel s rodiči a bratrem. Za prací jel na polské vízum, které skončilo na jaře 2013. Měl 2 vyhoštění, zdejší pobyt nelegalizoval. Ve vlasti má 2 povolávací rozkazy, může být odsouzen za vyhýbání se vojenské povinnosti. Bojovat nechce, bojí se o život. S úřady nikdy potíže neměl, ale nyní by byl nucen narukovat. Jeho bratr bydlí v Praze a obnovuje si pracovní vízum. Žalobce by zde chtěl zůstat, o porušování lidských práv na Ukrajině předložil žalovanému Bílou knihu. V rámci seznámení se s podklady žalovaného dne 2. 3. 2015 žalobce uvedl, že jeho otci je 58 let a též již byl povolán do armády.

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.), ve svém rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.) a konstatoval, že závažnějších pochybení v průběhu správního řízení a v napadeném rozhodnutí neshledal.

Zákon o azylu upravuje v ust. § 12 důvody udělení azylu tak, že azyl se udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec

- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
- b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

V ust. § 13 zákona o azylu je upraven azyl za účelem sloučení rodiny, který lze udělit rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14 v případě hodném zvláštního zřetele, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12. Humanitární azyl upravuje ust. § 14, který lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany není zjištěn důvod pro její udělení podle § 12 zákona o azylu.

Zákon o azylu dále v ust. § 14 a) upravuje důvody udělení doplňkové ochrany, která se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že

pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2) a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Přitom za vážnou újmu se podle odst. 2 považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
- c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

V ust. § 14 b) cit. zákona je upravena doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, v odst. 1 je uvedeno, že rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Přitom dle odst. 2 se pro tyto účely rozumí rodinným příslušníkem

- a) manžel či partner osoby požívající doplňkové ochrany,
- b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let,
- c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo
- d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle §2odst. 11

Krajský soud po projednání věci a přezkoumání správnosti a zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného konstatuje, že v žalobě sice žalobce namítal porušení § 2, § 3 a dále §§ 50 odst. 4, 52 a 68 odst. 3 správního řádu, nicméně prakticky obecným způsobem, kdy poukazoval na to, že žalovaný nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v nezbytném rozsahu, nevyšel ze spolehlivě zjištěného stavu věci a nepřihlížel pečlivě ke všemu, co vyšlo najevo v průběhu řízení, neprovedl důkazy, potřebné ke zjištění stavu věci a jeho odůvodnění není dostatečné, rovněž pak namítal naplnění podmínek § 12, § 14 a § 14a zákona o azylu. V doplnění žaloby je však fakticky a věcně napadáno prakticky pouze neudělení doplňkové ochrany ve smyslu ust. § 14a zákona o azylu, zejména pak jeho odst. 2 písm. b). Z tohoto pohledu tedy soud připomíná, že naplněním či nenaplněním podmínek ust. § 12, a to pod písm. a) i b) zákona o azylu se žalovaný zabýval na str. 3 – 6, kde konstatoval, že žalobce neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možné učinit závěr, že žalobce vyvíjel ve vlasti činnost, směřující k uplatňování politických práv a svobod a že by mohl být za takovou činnost pronásledován, nedospěl pak ani k závěru, že by mohl ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů, uvedených v § 12 písm. b), tedy z důvodu jeho rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, či že by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti. V dalším pak v této souvislosti žalovaný velmi podrobně popsal vývoj politické a bezpečnostní situace na Ukrajině, počínaje přelomem r. 2013 a 2014, konstatoval, že výčet důvodů, uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu je taxativní a obavu z povolání žalobce do ukrajinské armády hodnotil z pohledu dosavadní judikatury tak, že branná povinnost patří k základním státoobčanským povinnostem, a to i s odkazem na Úmluvu o právním postavení

uprchlíků, Mezinárodní pakt o občanských a politických právech či Úmluvu o ochraně lidských práv a základních svobod, konstatoval i stanovisko Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (UNHCR) z 1. 10. 1999. Žalovaný pak dále čerpal i z dalších podkladů a rozhodnutí Vrchního soudu a Nejvyššího správního soudu. Obdobně žalovaný odůvodnil i svůj náhled na současnou bezpečnostní situaci na Ukrajině, zmínil i nerelevantnost žalobcem tvrzených důvodů legalizace zdejšího pobytu v souvislosti s ust. § 12 cit. zákona. Soud je přesvědčen, že neexistence důvodů pro udělení azylu žalobci dle podmínek, upravených ust. § 12 zákona o azylu je v napadeném rozhodnutí osvětlena zcela dostatečným, jasným a přezkoumatelným způsobem, s nímž se soud ztotožňuje a s ohledem na výše uvedené žalobní námitky považuje toto vyjádření za dostatečné. Žaloba nezmiňuje ust. § 13 či § 14b) zákona o azylu a soud konstatuje, že podmínky těchto ustanovení žalobce nesplňuje a odůvodnění žalovaného je v tomto směru dostatečné.

Pokud se týká § 14 zákona o azylu, v žalobě samé je sice zmíněn, ale jeho porušení konkrétněji ani z doplnění žaloby neplyne. Soud proto zcela obecně podotýká, že toto ustanovení upravuje, jak výše uvedeno, možné hodnocení důvodů, hodných zvláštního zřetele, zejména z pohledu humanitárního charakteru, tedy např. vysoký věk žadatele, těžké onemocnění či jiné skutečnosti a události, které případné udělení humanitárního azylu opodstatňují. Žalobce takové skutečnosti však v průběhu správního řízení netvrdil, udělení humanitárního azylu nezdůrazňoval a žalovaný se na str. 7 napadeného rozhodnutí s jeho neudělením vypořádal. Soud neshledal žádné zneužití správní úvahy ze strany správního orgánu, podklady pro zhodnocení důvodů, hodných zvláštního zřetele shledal ve správním spise jako dostatečné, žalobce sám žádné skutečnosti v tomto směru nezdůraznil. Soud v neudělení azylu ve smyslu § 14 zákona o azylu proto neshledal žádného pochybení.

Žaloba směřuje zejména proti odůvodnění žalovaného, který neudělil žalobci doplňkovou ochranu ve smyslu § 14a) zákona o azylu, žalobce v tomto smyslu uváděl, že se nechce vrátit na Ukrajinu, obdržel již dva povolávací rozkazy, za vyhýbání se vojenské službě mu hrozí trest odnětí svobody a v této souvislosti pak žalobce poukazoval na tristní situaci ve vězeňství Ukrajiny, s tím, že o tomto si žalovaný neopatřil žádné podklady. Soud však ze správního spisu konstatuje, že žádné obavy z neutěšené situace v ukrajinských věznicích žalobce v průběhu správního řízení neuváděl, jediné, co zmínil, bylo v rámci pohovoru dne 21. 1. 2015 to, že by po návratu na Ukrajinu musel narukovat, nebo by ho soudili. Z takové poznámky však v žádném případě nebyl žalovaný povinen dedukovat žalobcem až v žalobě uplatněnou námitku nedostatečného zjištění podmínek ve vězeňském systému Ukrajiny, konečně, v tomto duchu již NSS jasně judikoval svým rozhodnutím čj. 5 Azs 50/2003 ze dne 26. 2. 2004, že správní orgán nemá povinnost sám domýšlet důvody pro udělení azylu, žadatelem neuplatněné. Na základě takto vyhodnocené situace pak je soud přesvědčen, že ze stejného důvodu nebyl povinen tuto žalobní námitku podrobněji zkoumat, nemluvě o zabezpečování či vyhodnocování jakýchkoliv podkladů. V dalším soud reaguje na námitku obav žalobce z toho, že by musel na Ukrajině narukovat do armády, nechce zabíjet lidi a bojít se o život a zdraví. Z tohoto pohledu správní orgán hodnotil žalobcovy obavy již na výše uváděné str. 5 napadeného rozhodnutí velmi podrobně s odkazem na citované mezinárodní úmluvy a další akty, ale i dosavadní judikaturu s tím, že se jedná o občanskou povinnost, jejíž naplnění není azylově relevantní skutečností, na

str. 8 rozhodnutí pak tyto skutečnosti vypořádal v návaznosti na namítané porušení § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu s tím, že s ohledem na citované podklady nelze dospět k závěru, že výkon vojenské služby by mohl být považován za vážnou újmu, když sám o sobě nemůže být vnímán jako nebezpečí mučení, nelidského nebo ponižujícího zacházení nebo trestání. S odkazem na Ženevskou konvenci pak správní orgán připomněl, že ani vyhýbání se nástupu do této služby či dezerce, byť by byla trestná, důvodem pro udělení mezinárodní ochrany být nemůže. Žalovaný připomíná, že se o takový závěr jedná zejména v případech, kde takové reálné a bezprostředně hrozící nebezpečí vůbec nastat nemusí či může jedině v případech přidružení se jiných okolností nebo skutečností, které dosud nelze předjímat a upozorňuje, že o konkrétním odkazu žalobce nehovořil. Pokud se pak týče bezpečnostní situace na Ukrajině, ta se, pravda, v období r. 2014 a 2015 vyvíjela, ozbrojené střety však byly lokalizovány na východě země a konflikt tak nebyl ze strany zahraničí chápán jako azylově relevantní ve smyslu naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. S tímto hodnocením správního orgánu je soud plně srozuměn a považuje ho za správný a v souladu s již mnohokrát vyjádřeným závěrem Nejvyššího správního soudu v obdobných případech. Jako poslední námitku pak soud řešil výčitku žalobce vůči neprovedení překladu jím předloženého důkazu Bílou knihou (viz výše) a nevyvození potřebných závěrů o hrozbě nebezpečí pro případ návratu žalobce do země původu. Soud nepřehlédl, že na str. 6 rozhodnutí ze dne 17. 3. 2015 žalovaný předložení tohoto materiálu žalobcem v průběhu správního řízení vypořádal, uvedl, že žalobce k dotazu sdělil, že se ho dokument dotýká osobně v tom smyslu, že se tam píše o tom, jaká je na Ukrajině situace a soud doplňuje, že v průběhu výše cit. pohovoru sdělil výslovně, že chce doložit Bílou knihu narušování lidských práv a principů svrchovanosti na Ukrajině od listopadu 2013 do března 2014, jsou to všechno události, k nimž na Ukrajině došlo, vše je z internetových ukrajinských stránek. Je to oficiálně schválená kniha, která pravdivě referuje o tom, co se na Ukrajině dělo a děje. Oficiálně tuto knihu vydalo MZV Ruské federace, píše se tam o vývoji situace na Ukrajině – porušování lidských práv, veřejného pořádku a bezpečnosti, mučení, vměšování do vnitřních věcí suverénního státu, o euromajdanu, o svobodě názorů, přesvědčení, svobodě slova, cenzuře, diskriminaci z různých důvodů (jazyk, rasa, xenofobie, víra). K dotazu, z jakého důvodu žalobce tuto knihu doložil, pak žalobce uvedl, že toto se ho osobně týká v tom smyslu, že se v knize píše o tom, jaká je na Ukrajině situace, například co se týká jazyka, jemu je to úplně jedno, jak kdo mluví, u nich se mluvilo ukrajinsky, ale má spoustu známých ruskojazyčných, s nimi mluví rusky, je mu jedno, jaké je kdo národnosti. Také se ho to týká, že by ho povolali do armády a co by se mu tam mohlo stát. Soud je na základě citovaných vyjádření žalobce z průběhu pohovoru přesvědčen, že z jím uváděných skutečností nevznikla žalovanému povinnost provádět překlad obsažného materiálu, neboť žalobce uvedl skutečnosti, které bylo lze seriózně vysledovat a vyhodnotit na základě podkladů, které byly k dispozici a které již byly přeloženy do českého jazyka, tak, jak uvedl a odůvodnil správní orgán posléze ve svém rozhodnutí. Žaloba pak hovořila o potřebě využití cit. materiálu zcela nad rámce žalobcem uváděných skutečností v rámci správního řízení a soud tak přisvědčil žalovanému v jeho argumentaci. Na základě uvedených skutečností výše dospěl soud k závěru o nedůvodnosti žaloby, zvolil proto při svém rozhodování postup dle § 78 odst. 7 s.ř.s. a žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Na náhradě nákladů řízení soud nepřiznal žádnému z účastníků ničeho, a to s odkazem na ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť ve věci úspěšný správní orgán náhradu

nákladů řízení nežádal a soudem ustanovené právní zástupkyni žalobce byla přiznána odměna právního zastoupení klienta samostatným usnesením.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 12. února 2016

JUDr. Jana Kábrtová, v. r.
samosoudkyně